

Το πιο ωραίο δώρο (Joanna Moorhead, The Guardian)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 26 Δεκεμβρίου, 2008

Είμαστε από τους ανθρώπους που θα προτιμούσατε να αποφύγετε, αλλά αν είχατε βρεθεί στον σταθμό του μετρό της Τότεναμ Κορτ Ρόουντ εκείνο το γιορτινό βράδυ, θα ήταν αδύνατο να μη μας αντιληφθείτε. Εμένα, μια σοβαρά αγχωμένη μητέρα στη μέση μιας από τις πιο «άγριες» εβδομάδες του χρόνου· και την κόρη μου, να επιδεικνύει τη δυσαρέσκειά της με τον απίστευτα αγενή τρόπο ενός εννιάχρονου αγοροκόριτσου.

Είχε τραβήξει τον σκούφο της κάτω ως τα μάτια και κλοτσούσε τον τοίχο προσπαθώντας να τραβηχτεί μακριά μου. Εγώ την κρατούσα, επιχειρώντας να της εξηγήσω για μια ακόμη φορά γιατί έπρεπε να γυρίσουμε σπίτι αντί να πάμε για φαγητό με τη φίλη της, με την οποία είχαμε πάει μαζί σινεμά.

Όταν, λοιπόν, με την άκρη του ματιού μου, είδα έναν άνδρα να μας κοιτάζει, τον αγνόησα. Ηξερα τι σκεφτόταν: ότι ήμουν μια κακή μητέρα, ανίκανη να ελέγξω ένα θυμωμένο παιδί. Ηλπιζα πως όταν ερχόταν το τρένο εκείνος θα έμπαινε σε άλλο βαγόνι. Δεν έγινε έτσι, όμως. Μπήκε στο δικό μας και κάθισε μερικές θέσεις πιο πέρα. Η Μιράντα κάθισε δίπλα μου, κατσουφιασμένη, και κάθε τόσο μου έλεγε πόσο πολύ με μισούσε.

Ο άνθρωπος εξακολούθησε να μας κοιτάζει και εγώ να τον αγνοώ. Επειτα σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος μας. Ηξερα πως θα μας μιλούσε, δεν είχα όμως ιδέα τι θα μας έλεγε. Είχε και ακροατήριο: Όλοι στο βαγόνι κοίταζαν προς το μέρος μας.

Μίλησε σε μένα πρώτα, αλλά δεν ήταν επικριτικός. «Θέλω να σας πω κάτι», είπε. «Έχετε ένα παιδί ζωνρό και πεισματάρικο. Ξέρω πως τώρα σας φαίνεται δύσκολος ο

χαρακτήρας του, αλλά κάποια μέρα θα σας κάνει περήφανη». Μίλησε μετά στη Μιράντα. «Είσαι τυχερό αγόρι», της είπε. «Έχεις μια υπέροχη μητέρα».

Αν και ευχαριστήθηκε που την πέρασε για αγόρι -είναι η μόνιμη φιλοδοξία της- η Μιράντα δεν υποχώρησε. «Εμένα δεν μου φαίνεται καθόλου υπέροχη», είπε. «Ηθελα να πάμε για φαγητό με τη φίλη μου, αλλά αυτή είπε όχι».

«Ξέρεις κάτι;» της είπε. «Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου. Θα υπάρξουν πολλά βράδια που θα βγεις για φαγητό με φίλους. Αυτή τη στιγμή, όμως, κάθεται δίπλα στη γυναίκα που πιθανότατα είναι η καλύτερη φίλη που θα έχεις ποτέ». Το τρένο έκοψε ταχύτητα· καθώς οι πόρτες άνοιγαν, χαιρέτησε διά χειραψίας πρώτα τη Μιράντα και μετά εμένα. «Σας εύχομαι να περάσετε πραγματικά καλές γιορτές μαζί».

Αφού έφυγε, μείναμε αμίλητες για πολλή ώρα. Ο άνθρωπος αυτός μας είχε δώσει κάτι να σκεφτούμε – και ταυτόχρονα μας έκανε και τις δύο να νιώσουμε καλύτερα για τον εαυτό μας. Είχε διακινδυνεύσει επεμβαίνοντας. Πάντα είναι ευκολότερο να μην ανακατεύεσαι, να κοιτάζεις αλλού. Δεν ήξερε πώς θ' αντιδράσουμε, κι όμως ανέλαβε το ρίσκο. Και το έκανε για να μας προσφέρει ένα πραγματικό δώρο, ίσως το καλύτερο απ' όσα πήραμε αυτές τις μέρες.

Είχε όλα όσα χρειάζεται ένα καλό δώρο. Ήταν καλοσυνάτο, στοχαστικό, αναπάντεχο. Δεν δόθηκε για ν' αποκτηθεί κάτι σε αντάλλαγμα. Και μου πρόσφερε κάτι γνήσια πολύτιμο (υπάρχει τίποτα πιο καλοδεχούμενο από το να σε κάνουν να νιώσεις περήφανη για το παιδί σου, ιδίως όταν νομίζεις πως είναι η ζωντανή απόδειξη της μητρικής σου ανεπάρκειας;).

Και ένα τέτοιο δώρο δεν είναι μόνο για τις γιορτές. Είναι το είδος αυτό της καθημερινής καλοσύνης που μπορεί να έρθει οποτεδήποτε, οπουδήποτε, από οποιονδήποτε. Ακόμα και μέσα σ' ένα γεμάτο κόσμο τρένο, σε μια συνάντηση που δεν κρατάει πάνω από δύο λεπτά. Ακόμα και από έναν άνθρωπο τελείως ξένο, που δεν έχεις ξαναδεί ποτέ και πιθανότατα δεν πρόκειται ποτέ να ξανασυναντήσεις.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: "Καθημερινή" 5/1//2008)